

NAPS I COPS

Ni àngels

Anna
Ballbona

Periodista

L'equívoc en l'enterrament del "fill fidel del poble estonià, director vitalici de la televisió i Heroi del Treball Soviètic". El pessebre vivent, amb viacrucis alcohòlic i sexual inclòs, per anar a conèixer la munyidora que ha munyit més llet. O les vicissituds hilarants per trobar el nadó idoni per ser el 400.000 de Tallin. Aquestes estampes es troben a *El compromís*, de Sergei Dovlàtov, acabat d'editar per primer cop en català per Labreu Edicions.

El volum recull 12 notes que l'escriptor rus havia publicat en diversos diaris estonians durant els anys 70, abans que les autoritats de l'URSS, retratada ja aleshores com una caricatura sòrdida i miserable, el fessin

Dovlàtov alça un retrat portentós de la veritat oficial i tot el que hi ha al darrere

fora del país. Els apunts breus, impol·luts, s'acompanyen d'un ampli relat que mostra el revers rosegat per les rates d'aquella història. Tot cru, sarcàstic, àcid fins a l'extrem, alcohòlic sense intenció de maleït i conscient de la gran comedieta on deambula, sense horitzó. Així és Dovlàtov.

El seu retrat portentós de la veritat oficial i de tot el que hi ha al darrere –sí, els paral·lels són inacabables– m'ha tornat al cap amb el projecte de l'Eurovegas. Una altra vegada discursos fastuosos –11 milions de turistes! Sols un 4% de casinos! Més de 200.000 llocs de feina!– i l'exhibició impúdica de la doble moral ("si s'ha de fer, fem-ho bé"), que sovint ve de qui fa credo d'una determinada moral. Dovlàtov es té per amoral. "En aquesta narració no hi ha àngels ni malvats... No hi ha pecadors ni homes justos. Perquè a la vida tampoc no n'hi ha." I ja ensumes la distància entre aquest fum dels casinos i la veritat del que serà. Ara que tot trontolla i fins s'ensorra i puguen els nivells de patetisme a l'aire, acudim a *El compromís*. Amb Eurovegas o sense, Dovlàtov fa que no caminem sols.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Conseqüències de la vaga general

■ Sóc estudiant universitari i volia agrair als sindicats la seva sincera sensibilitat social. A tall d'exemple: gràcies a la crida a la vaga general pel 29 de març, uns professors s'han vist obligats a canviar-nos la data d'un examen parcial per després de Setmana Santa. I dic obligats, ja que era molt probable que professors i estudiants tinguéssim dificultats per arribar al campus o, havent-hi arribat, per accedir-hi. Tampoc no cal anomenar els piquets *informatius* que podrien visitar-nos a mitja prova... Suposo que això que em passa a mi també es donarà, en major o menor mesura, a tots els nivells de la nostra societat. És a dir que, gràcies a la vaga, molts ens veurem obligats a canviar allò que teníem previst fer. És per aquest motiu que trobo irresponsable la convocatòria d'una vaga general en els temps que corren. O és que no va tot prou malament perquè, a més, ens dediquem a llençar-nos pedres a la nostra teulada? Necessitem uns sindicats que donin solucions, no que contribueixin a crear problemes. A més, les úniques conseqüències d'aquesta parada seran les pèrdues milionàries que se'n derivaran i el malestar social que generaran. Potser ja en comencem a estar una mica farts de com cada cop més ens coarten les nostres vides amb falses proclames de llibertat.

Victor Chausse Calbet
Cambrils (Baix Camp)

Embolica, que fa fort

■ Divendres passat escoltava una senyora castellanoparlant excessivament bel·licosa a *El matí de Catalunya Ràdio*, de Manuel Fuentes. Era la mare d'un dels tres estudiants que reclamen una atenció especial en castellà (en espanyol, dic jo, perquè les lleis de conques-

Aquell 20 de març tan il·lusionat

■ El 20 de març de 1980 es van celebrar eleccions al Parlament de Catalunya, recuperat després de molts esforços. Eren dies d'il·lusions i d'esperances. Avui, 32 anys després, topem contra un mur infranquejable. L'Estat no reconeix les singularitats de Catalunya com a nació, només accepta el regionalisme i la descentralització. L'Estat vol mantenir tot el poder polític.

Vistes les dificultats, per superar la temptació del "no hi ha res a fer", penso que s'han d'afrontar dos temes cabdals amb el màxim consens. Per un costat pactant candidatures unitàries, a l'estil de Solidaritat Catalana de 1906, per a les eleccions a Corts generals i al Parlament europeu. Els catalans no podem anar a fer política fora de casa dividits. Mantinent tot el pluralisme actual al Parlament de Catalunya, cal acordar una veu molt majoritària a les institucions foranes. Per altre costat, urgint un concert econòmic per Catalunya. Cal passar del model de finançament de les autonomies de règim comú al de les autonomies amb concert. Ni la Constitució ni l'Estatut no ho fan impossible.

En uns temps tan difícils com que els que vivim, necessitem poder veure llum al final del túnel. Treballant de valent, de forma seriosa, amb bona voluntat i amb algunes renúncies, segur que podrem retrobar il·lusions i esperances.

FERRAN PONT I PUNTIÀ, diputat d'UDC al Parlament 1980-1999. Terrassa (Vallès Occidental)

ta l'han elevat a idioma obligadíssim de la pàtria indivisible), i m'he adonat que en la seva intervenció estava exercint del que és: una colonitzadora de cap a cap, i ho feia amb *redaños*, que deia ella mateixa. Es queixava perquè no volia que la seva filla la tractessin com els negres als Estats Units dels anys trenta. I més cap aquí i tot, senyora, bastant més cap aquí. No volia que els atenguessin separatament dels altres alumnes, de manera que el que volia exactament era que la immersió lingüística es fes exactament a l'inrevés. Com que els seus drets els tenia molt clars, reclamava el dret de la seva filla a ser ensenyada en *castellano* i que no s'havia de fer separant-la del grup; fal·làcia amb la qual, suposo que sense que se li enrogés la cara de vergonya, reclamava que tots els altres alumnes s'haurien de subjectar als drets de la seva filla, *ergo*: dret de con-

questa. Els negres d'Amèrica, estimada senyora, es volien integrar; els seus estudiants, a Catalunya, no.

RICARD JOVÉ I HORTONEDA
Barcelona

La llengua catalana

■ M'ha sorprès llegir en un diari català uns articles dient que Catalunya hauria de tenir com a pròpies les llengües catalana i castellana, corroborat per persones declaradament catalanistes; encara que Catalunya fos independent. No sóc filòloga ni lingüista, però com a catalana preferiria, si s'arreglés l'economia de Catalunya, no tenir la independència, però tenir la llengua catalana com a l'única llengua pròpia de Catalunya, tot i que s'hauria d'aprendre també el castellà i l'anglès.

CONCEPCIÓ PUIG SANAHUJA
Terrassa (Vallès Occidental)

No podem ser ignorants

■ Hi ha molta gent que afirma que a un delegat sindical, en cas de vaga, no se li descompta del salari aquest dia. No és cert, si fa vaga, cal fer-la, se li descompta exactament igual com a tothom. Ara, la picaresca de fer servir dies de vacances, en el cas dels no delegats o hores sindicals, per als que ho són, sempre és possible. Si no hi ha descompte salarial no es comptabilitza com a vaga. Podria succeir que ningú no anés a treballar i la vaga fracassés perquè tothom fos de vacances. Difícil, no?

JULI PÉREZ ALCÁZAR
Barcelona

Ja n'hi ha prou

■ La tarda del divendres 9 vam tenir l'ocurrència, amb la meua dona, d'agafar l'eix transversal entre Manresa i Calaf. L'experiència, tant a l'anada com a la tornada, ja de nit, va ser brutal. Vam comentar, indignats, com es podia deixar circular per aquell embull d'obres pessimament senyalitzades, amb un risc altíssim d'accident tot i la limitació de 80 quilòmetres per hora. Llegeixo en aquest diari que just l'endemà hi ha hagut en aquest tram no un sinó dos accidents mortals. No cal dir que no ens ha estranyat gens, per desgràcia.

Senyors de CiU: entenc que vulgueu fer avançar el país malgrat el pressupost miserable que us deixa el govern central, però tal com ho feu esteu posant en perill vides humanes. Siguen valents i digueu obertament als ciutadans que ja n'hi ha prou, que aquest camí no porta enlloc. Denuncieu l'ofec a què estem tots sotmesos... i aposteu des d'ara mateix i sense més retards inútils per l'única via possible, la independència. O plegueu, que és la sortida dels covards.

FLORENCI MONTANYÀ
Terrassa (Vallès Occidental)

EN SÍSIF

Jordi Soler

